

## Min vän Gil

På sextiotalet bodde jag i New York. Jag jobbade som servitris på en klubb nere i Village. I början bodde jag i en minimal lägenhet med gemensam toalett i korridoren och dusch i ett litet rum ute på gården. Huset var väldigt nedgången och det luktade kiss i trappuppgången. På fasaden hängde målarfärgen i flagor och de gamla elledningarna verkade minst sagt murkna. Det hände också att elen gick till och från. Då brukade jag tända ett stearinljus och be till gud att ingen skulle bryta sig in i min usla lägenhet. Inte för att jag hade några värdesaker precis, men galningar och desperata knarkare fanns det gott om i New York redan på den tiden.

Jag kan inte påstå att jag trivdes med min bostad. Men jag hade bestämt mig för att lära känna staden och jag tänkte inte ge upp i första taget. Jag trivdes bra på jobbet och började lära känna lite olika människor så småningom, både gäster på klubben och arbetskamrater. Hela tiden höll jag ögonen öppna efter en ny bostad. Joe, en av kockarna på jobbet, skojsade och tyckte att jag skulle flytta hem till honom, men det var mest på skämt. Han bodde med sin svärmor, fru och fem barn i en tvårummare på Canal Street. Där fanns knappast plats för några fler hyresgäster. Men han var vänlig och skjutsade mig hem ibland när det blev sent på jobbet. Hans gamla Ford luktade grillolja och gamla sockor och golvet var fullt av godispapper och andra lämningar från helgutflykter med familjen.

På söndagarna brukade jag ibland gå till en tvättomat på 53:e Gatan för att tvätta. Det var där jag första gången såg Gil. Det var en blåsig vinterdag just innan jul. Jag satt ned och läste en bok och väntade på att min sista tvättmaskin skulle ha kört färdigt. Plötsligt väcktes jag till liv av att någon dundrade in från gatan, kastade sina stora väskor framför maskin nummer sju och högljutt snyftande började lasta in sina kläder. Gil är en stor människa. Han mäter 195cm i strumplästen och är kraftigt byggd med breda axlar, kraftiga ben och stora händer. Han är inte fetlagd på något sätt men har en kraftig benstomme. Man kan säga att han kan se lite kantig ut. Han har också en liten egenhet. Han klär sig i kvinnokläder. Den här gången bar han en pistagegrön terylenoverall, röda pumps med höga klackar och en orange schalettt över håret som han lagt upp på spolar. Han vräkte av sig sin kaninpäls över det röda galonsätet och sjönk ihop i en hög, en *stor* hög. Jag behöver väl inte säga att han var en syn för gudar. Hade det inte varit för att han var så utom sig ledsen vet jag inte om vi hade fått kontakt sådär på direkten. Det var ju bara vi två därinne i lokalen så jag kunde inte annat än att fråga honom hur det var fatt.

Det blev mitt längsta besök på tvättomaten. Jag gick inte hem efter att min sista maskin var klar. Gil öppnade sitt hjärta för mig. Han berättade allt om sin ensamstående mamma och sin uppväxt i en småstad i Ontario. Just den här dagen hade Gils mamma ringt honom på morgonen och velat att han skulle komma hem till jul. Det kunde han inte för han var tvungen att arbeta på juldagen. Han var sjuksköterska på New York Memorial Hospital och hade blivit tvungen att arbeta vissa pass i julhelgen. Gil tyckte synd om sin ensamma mamma. Det var därför han grät.

Den här vinterdagen på tvättomaten blev början på en lång vänskap för mig och Gil. Hädanefter planerade jag aldrig en tvättid utan att ringa honom. Vi började göra våra tvättbesök till en mysig stund för förtroliga samtal. Efteråt brukade vi gå hem till Gil på te och scones. Han hade en bedårande tvårumslägenhet som han delade med en annan sköterska från sjukhuset, Tina. En solig söndagseftermiddag i mars satt vi alla tre och sörplade te ur Gils korallröda servis då Tina berättade att hon skulle flytta till LA.

- Då kan väl du ta hennes sovrum? sa Gil, och tittade bedjande på mig.

Han behövde inte be två gånger. Jag var så lycklig att jag dansade hem över gatorna för att berätta för min alkoholiserade husvärd att jag skulle flytta. //